

De Tao van Zorgzaamheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat zorgzaamheid betekende
dat men zichzelf moest opofferen.

Dus gaven zij voortdurend:
tijd,
energie,
aandacht
en liefde
zonder nog naar hun eigen hart te luisteren.

Maar hoe meer zij zichzelf vergaten,
hoe leger zij vanbinnen werden.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware zorgzaamheid?"

De meester nam hem mee
naar een oude tuinman
die iedere ochtend zijn planten water gaf.

Niet te veel.
Niet te weinig.
Precies genoeg.

"Waarom doet hij dit zo aandachtig?" vroeg de leerling.

De meester glimlachte zacht.

"Omdat alles wat leeft
zorg nodig heeft om te kunnen bloeien."

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen
die elkaar gebruikten,
langs elkaar heen leefden
en vaak pas aandacht gaven
wanneer iets kapotging.

Maar in een stille straat
zag hij ook:
een man die luisterde zonder te onderbreken,
een vrouw die eten bracht naar een zieke buur,

en een kind dat voorzichtig een gewonde vogel optilde.

"Waarom voelt dit anders?" vroeg de leerling.

De meester keek naar de zachte handen van het kind.

"Omdat echte zorgzaamheid
niet voortkomt uit verplichting..."

Hij wees naar het vogeltje
dat langzaam rustiger werd.

"...maar uit verbondenheid."

De leerling werd stil.

"En hoe weet een mens
of zijn zorg zuiver is?"

De meester keek naar een rivier
die alles voedde
zonder zichzelf leeg te trekken.

"Ware zorgzaamheid," zei hij zacht,
"probeert niet te controleren.
Zij ondersteunt leven
zonder bezit te willen worden."

De wind streek rustig door de bomen.

Toen sprak de meester:

"Wie alleen voor zichzelf leeft,
verhardt langzaam.
Maar wie leert zorgen
zonder zichzelf te verliezen,
brengt rust
in een wereld die moe is geworden."

